

Dževad Jogunčić

ŽUSTAR BRANITELJ ISTINE

Valja nešto kazati i o društvenoj dimenziji rada Sulejmana Čičića – u formiranju bošnjačkih udruga u Republici Hrvatskoj.

Jednostavno, u formiranju svih udruga Bošnjaka u Republici Hrvatskoj, Sulejman Čičić je aktivno sudjelovao: od KDB Preporod, Bošnjačke nacionalne zajednice, Merhameta, Udruge Bošnjaka branitelja domovinskog rata do Vijeća Bošnjačke nacionalne manjine u gradu Zagrebu.

Nije to bilo lako, budući da smo mi, Bošnjaci, kroz povijest bili “najuporniji” upravo u “izbjegavanju” institucionalnog organiziranja.

Moj prvi susret sa Sulejmanom zbio se prije 18 godina na predavanju o sudjelovanju Bošnjaka u 13-oj SS Handžar diviziji. Žustro i ljutito je reagirao na pokušaje da se na bilo koji način koketira sa fašizmom. I poslije, na sastancima Glavnog odbora BNZH, Vijeća Bošnjaka Grada Zagreba i drugih bošnjačkih udruga, ostao je isti: otvoren, iskren i, bez ustezanja, žustar branitelj istine i prava našeg naroda.

Kad smo od grada Zagreba za potrebe BNZH dobili prostor u Ilici 54, u maloj skupini onih koji su vjerovali da se od tog devastiranog prostora može nešto napraviti, bio je i Sulejman. On je i materijalno pomogao ovaj projekat i, doslovno, sve projekte koje je pokretala naša zajednica.

Upravo ovakve ljude, kao što je naš Sulejman Čičić, najbolje je opisao, španjolski filozof Jose Ortega Y Gasset, kada je definirao kompetentnost elite jednog naroda: „Prava elita su oni koji osmišljavaju i zadaju sebi zaduženja a koja se tiču i važna su za sve u zajednici.“ Mislim da se slažete sa mnom: u svakom vremenu najmanje je upravo takvih ljudi spremnih da hizmete i da se daruju svojoj zajednici.

U znak zahvalnosti Bošnjačka nacionalna zajednica promovirala ga je u počasnog člana za njegove zasluge i aktivan rad u Glavnom odboru BNZH, za njegovu humanost i dostojanstvo. A kao iskren prijatelj, on me stalno svojim životom podsjećao na staru mudrost, koja kaže: „Za razliku od životinja, Bog je nama ljudima podario uspravan hod. A većina njih ne koristi ovu privilegiju: čitav život se savijaju ili čak puze. Smiju li to? Nije li bogohulno, odricati se ovog velikog Božjeg dara: hoditi uspravno?“ I Suljaga je hodio uspravno, pa šta bude.

Mislim da se ovom knjigom uspjelo, kroz opis sudbinskog kretanja jednoga čovjeka i njegove obitelji kroz labirint života, odgonetati kretanje našeg naroda.

Mi smo, hodeći sa Sulejmanom od Bijeljine, Prijepolja, uzduž Sandžaka, Kosova, Leskovca, Beograda i inih zemalja pa do Zagreba, mogli prepoznati i dionice kroz koje su prolazili naši djedovi, roditelji i mi sami. To je kretanje i borba.

Da parafraziram velikog norveškog pisca Henrika Ibsena koji je tvrdio da: „Sretan čovjek nema životnu priču.“ I upravo, kad se hoće kazati da je netko dosadan, kažu: „Dosadan kao biografija sretna čovjeka u mirnom dobu.“ Ja se sa ovim Ibsenovim tvrdnjama ne slažem, barem kad je u pitanju čitanje biografije Sulejmana Čičića.

Sulejman je sretan čovjek, njegov život je ispunjen praskavim nabojem punine življenja s dramatičnim zapletima i sretnim ishodom. I kada je riječ o Sulejmanovu životu, prije bi se složio, s tvrdnjom Thomasa Manna, njemačkog književnika, koji je rekao: „Dobro djelo nastaje samo pod pritiskom teška života.“

Posebno je ta „težina života“ bila izražena u Sandžaku čitavog dvadesetog stoljeća.

Sulejmana život nije mazio. Međutim, upravo su one najveće poteškoće našem Suljagi davale još više snage i volje da uspije; uvijek uspravne glave.

Pravi čovjek obavlja svoj ljudski zadatak ili se troši u nastojanju da ga ispuni. U tome je početak i kraj onoga što zovemo ljudsko.

A taj zadatak obično svako shvaća na svoj način. No, religija i etika su pokušaji da se taj zadatak objektivizira, odredi, učini manje subjektivnim. Život mora biti nešto iznad puke biologije, jer i životinja živi. To nije pitanje kako, nego zašto se živi?

Završit ću Sulejmanovim riječima u posljednjoj priči knjige, u ZAVRŠNOJ SLICI: "Imao sam sreću da svoj život podijelim s neodoljivom ženom, nježnom majkom i vjernom prijateljicom, Ruvom. Nje sad nema pokraj mene. Otišla je pripremiti i urediti stan koji nam je Allah dragi namjenio u svojoj vječnoj kući."

Ja skromno dodajem: neka je rahmet dragoj Ruvi, a hvala Sulejmanu za ovaj prelijepi književni dar.